

sidste Aar har haft vanskelige Forhold og skiftende Regler, er Beløbet gaaet op til 4 Kr. eller 22 pCt. Zeuthen tilføjer — og disse Ord vil jeg gøre til mine —, at disse Tal aldeles ikke er høje sammenlignet med Udgifterne ved den langt mere enkle Ulykkesforsikringsadministration. Der var altsaa Selskaber, der, som jeg har nævnt, naaede op til selv at indkassere omtrent lige saa meget, som de gav ud, og andre, der naaede op til 200 pCt. Bruttoavance paa den Ydelse, de leverede. Det er et Forhold, som jeg synes, det er vor Pligt herfra at følge med Agtpaaagivenhed, thi naar saadanne Urimeligheder opstaar, maa vi skride til Handling og sikre Befolkningen mod en ganske utilbørlig Udbytning.

Jeg vil i denne Forbindelse vende mig til en anden Sag, som ogsaa angaar Erstatningsvæsen. Jeg tænker her paa det Resultat, der er kommet ud af den Kommissions Arbejde, som blev nedsat til at fastsætte Erstatningerne i Anledning af Vigerslev-Katastrofen. Vi har jo alle modtaget Beretningen, og man vil have lagt Mærke til, at der paa første Side findes en Skrivelse fra Minister Hassing Jørgensen til Raadmand, Formand for Arbejderforsikrings-Raadet, cand. jur. Gustav Philipsen, i hvilken der staar, at det Arbejde, der overdrages Kommissionen, er at skønne over, hvilke Erstatningsbeløb der i hvert enkelt Tilfælde bør udredes. Nu hævder denne Kommission, at det, som har dannet Grundlaget for dens Arbejde, er Loven af 26. Marts 1898, og paa dette Grundlag vil man forsvare det, som jeg nu om et Øjeblik vil kritisere, nemlig den Uensartethed i Afgørelserne og den Gøren Forskel, der for mig staar som Udtryk for en Overklasseopfattelse, som i Virkeligheden ingen i dette Ting, hvilket Parti de end tilhører, officielt vil vedstaa, fordi de simpelt hen ikke kan være tjent dermed. Jeg siger endvidere, for at ikke den Opfattelse skal brede sig, at Finansudvalget her har forsømt noget, at alle de Spørgsmaal, som drejede sig om Fastsættelse af Erstatning, ikke har været forelagt Finansudvalget; kun de Indstillinger, i hvilke der var Tale om aarlige Understøttelser, har været forelagt Finansudvalget, og vel at mærke kun til Efterretning, Erstatningerne er fastsat af Kommissionen og derefter indstillet til Approbation af Ministeriet for offentlige Arbejder. Det er netop Erstatningsspørgsmaalene, jeg vil dvæle lidt ved. Jeg skal ikke sige, at nogen af disse Mennesker har faaet for meget. Jeg maa tilstaa, at da jeg læste, at der var tilkendt kgl. Fuldmægtig, cand. jur., Baron E. Schaffalitzky de Mu-

ckadell 85 794 Kr. 70 Ø., syntes jeg, det var meget, men jeg skal ikke sige, at det er for meget. Jeg vil, som sagt, ikke sige, at et eneste Beløb er for højt, men der er adskillige, som efter min Mening har faaet alt for lidt; der er Forhold her, som raaber til Himlen, som er et Slag i Ansigtet paa al Retfærdighedsfølelse. De ved nok, at der med dette Ulykkestog rejste en Landarbejder, Anders Petersen, med sine 5 Børn, og at hans otteaarige Dreng styrtede af Toget, det var en af de tre Omstændigheder, som foranledigede denne frygtelige Ulykke, men det var ikke denne Omstændighed alene, der kunde regnes for at være den virkelige og egentlige Aarsag til Ulykken, der var tillige Branden i Køge, Udsendelsen af Brandtoget og den Omstændighed, at Blokposten ved Brøndbyøster ikke virkede, som den skulde. Jeg gaar altsaa ud fra, at ingen har tænkt sig, at naar man har maalt Landarbejder Anders Petersen og hans Børn med en Fattigmandsalen, medens man overfor Baronens maaler med en helt anden Alen, sker det for at straffe Landarbejder Anders Petersen, fordi han ikke passede paa sine Børn, da han sad i Toget. Hvad giver man nu denne Landarbejder? Jeg maa her nævne, hvad Kommissionen selv ifølge de stedfundne Undersøgelser og Lægeudtalelser siger om Anders Petersen, om hans Arbejdsduelighed i Fremtiden og om, hvilken Skade Ulykken har tilføjet ham personlig og hans Børn. Jeg holder mig for Børnenes Vedkommende til hans elleveaarige Datter Manny, og det hedder derom, at Datteren, den elleveaarige Manny, „paadrog sig varig Men. Manden selv, der først blev udskrevet fra Hospitalet den 8. Juni 1920“ — Ulykken fandt som bekendt Sted den 1. November 1919 — „havde faaet et kompliceret Brud af venstre Ben“. Efter Operationen heledes det med en Krumning fremad, 1 cm Forkortelse og indskrænket Bevægelighed i Fodledet. Denne sidste er blivende og vil forhindre ham i senere at paatage sig strengt Arbejde. Datteren fik Brud paa venstre Laarben. Det er helet med en Forkortning af 2½ cm. Hun halter lidt og er blevet lidt skæv i Ryggen. Altsaa, disse to fik varig Men, og lille Manny er blevet Krøbling for Livstid, det fortæller altsaa Hr. Gustav Philipsen, Kommissionen og de Herrer Læger, der har med denne Sag at gøre. Hvad giver man nu lille Manny? Der tilstaaes hende 1 000 Kr. en Gang for alle. Med dette Tog rejste ligeledes en Dame; hun kommer desværre ogsaa til Skade. Jeg skal ikke opholde mig ved den Erstatning, hun har faaet — hun har faaet en Invalideerstatning paa